

Advent III. vasárnapja – 2010. december 12. – A év

Idős házaspár cipelt egy nagy dobozt a lépcsőházban. Épp egy lépcsőfordulónál tartottak, a második és a harmadik emelet között. Igen nehezen csoszogtak a természetes csomaggal, egyikük az egyik végét, másikuk a másik végét fogta. Egy fiatalember jött felfelé fütyörészve a lépcsőn. Amikor meglátta a néni és a bácsi erőlködését, kikapta a kezükből a dobozt, s már indult is vele sietősen fölfelé. Csak a válla fölött szólt vissza mosolyogva: „Nehéz ez már maguknak! Majd én gyorsan fölviszem” Meg sem állt a legfelső emeletig, s bár már ő is nehezen lihegett, mégis vidáman szólt oda a csaknem egy emelettel lemaradó öregeknek: „Na lássák, lehet, hogy föl se bírták volna cipelni idáig egyedül!” „Az az igazság, fiam, hogy mi nem is fölfelé, hanem lefelé szerettük volna vinni eredetileg.” – nyögte ki zihálva a bácsi, mikor végre sikerült beérniük a fürge fiút.

A várakozáshoz mindig hozzá kell tartoznia a türelemnek, hiszen türelem hiányában az ember jószándékú erőlködése sokszor félresiklik. A mai szentírási olvasmányokban ennek az erénynek fontosságát tárja elénk Isten igéje. Rohanó társadalmunknak nem erőssége a türelem: mindenki minél hamarabb túl szeretne esni mindenen, minél hamarabb és könnyebben szeretne letudni mindent. Mire észrevesszük magunkat, el is szaladt az életünk. Még azokat is könnyen magával sodorja a felgyorsult életritmus, akik természetüknél fogva megfontoltabbak és nyugodtabbak.

Türelmesnek kell lennünk embertársainkhoz, mert egy-egy ember kellő megismerése, szándékainak megértése hosszabb folyamat eredménye. Milyen sokan az első benyomások, felszínes élmények és reakciók alapján ítélik meg a másik embert! Ráadásul hozzászoktunk ahhoz, hogy könnyebben vegyük észre a rosszat, mint a jót. Gyorsan „bekategorizálunk” magunknak valakit, betesszük egy felcímkézett dobozba, s ott hagyjuk egy életre. Pedig ha jobban megismernénk, ha hagynánk időt arra, hogy megértsük, lehet, hogy nem is lenne annyira negatív a kép. Ahhoz is türelemre van szükség, hogy elviseljük azt, ami a másikban valóban gyengeség, hiba. Csakis türelmes szeretettel lehet ezekből gyógyítgatni valamit, ahogyan azt Jézus tette számos bűnösrel, s teszi velünk is napról-napra.

Türelem kell saját magunkhoz, életünkhöz, terveink megvalósításához is. Sokszor az embernek önmagához nincs elég türelme, s ez vetítődik ki az embertársaival való kapcsolatra is. Nem tudunk együtt élni hiányosságainkkal, nem tudjuk elfogadni kudarcainkat. Pedig ezekből a legsikeresebb, legkiválóbb embernek is jut! Nehezen tudjuk kivárni, míg elérjük céljainkat, bosszankodunk, ha valami másképp sül el, mint szerettük volna. A bűneink is elkedvetlenítenek minket, nem is beszélve a másoktól kapott jogos vagy jogtalan kritikáktól. A túl sok elvárás, amivel a mai kor embere szembesül, könnyen tehet mindannyiunkat elégedetlenné. Ilyenkor jó arra gondolni, hogy Isten nem teszi függővé előzetes teljesítményektől irántunk való szeretetét, s jó átírátkozni, átírátkozni azt,

hogy valóban szükséges-e mindaz, amit teszünk, valóban fontos-e elérnünk mindazt, amit célul tűztünk ki magunk elé! Az Adventi időszak kissé visszafogottabb, csendesebb napjai erre is valók!

Türellem kell Isten szándékainak megértéséhez, akaratának az életünkben való megvalósulásához is. Keresztelő János ebben mutatkozik türelmetlennek a mai evangéliumban. János tipikusan egy aszketikus próféta-alkat, aki maga is mindent megtesz Isten Országának mihamarabbi megvalósulásáért, ugyanakkor sürgetné is az eljövendő Messiást, hogy gyorsan teljesítse be küldetését. Akik pedig nem térnek meg, akik nem fogadják bűnbánó szívvel és elkötelezett odaadással a Megváltót, azokat Isten közeli ítéletével fenyegeti. Ilyen szent türelmetlenségtől hajtva János nehezen érti meg Jézus nagylelkű irgalmasságát a bűnösökkel szemben, nem találja Őt elég radikálisnak. Ezért küldi el hozzá tanítványait, hogy megkérdezzék: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy más várjunk?” Az, ahogyan Jézus elkezdí végbevinni a megváltás művét, nem egészen egyezik János elképzeléseivel, várákozásaival. Jézus felhívja a Keresztelő figyelmét arra, hogy az Ő életében mutatkoznak az Isten Országa eljöttének egyértelmű jelei, melyeket a próféták évszázadokkal azelőtt megjövendöltek. „Vakok látnak, sánták járnak, a szegényeknek pedig hirdetik az Örömhírt.” János tehát az Írásokat vizsgálja meg, s ne hagyja magát a saját radikális vágyaitól, türelmetlenségétől félrevezetni! Nekünk is időre van szükségünk ahhoz, hogy megértsük Isten szándékait az életünkben. Olykor történhetnek olyan események az életünkben, amelyeket nem terveztünk, vagy nem így terveztünk. Olykor jobban meg kell küzdenünk egy-egy célunk eléréséért, mint korábban gondoltuk. Olykor nem úgy tűnik számunkra, mintha életünk az igazi boldogság felé vezetne. Amellett, hogy becsülettel igyekszünk teljesíteni kötelességeinket, igyekszünk megfelelni elkötelezettségeinknek, türelmesnek is kell lennünk, hogy Isten akaratát minél helyesebben ismerjük fel életünkben, s nehogy más irányba induljunk el, mint amerre Ő akar irányítani bennünket!

Adventi várákozásunk során kérjük Isten segítségét, hogy ajándékozzon meg bennünket azzal a türelemmel, amely nélkülözhetetlen a helyes döntésekhez és cselekedetekhez!